

La virulenta crisi financera va posar en relleu que l'arquitectura de l'euro estava incompleta. Compartir mercat i moneda única, i un grapat de normes generals, sense un veritable govern econòmic comú va ser la principal causa que la debacle gairebé acabés arrossegant l'euro.

Deu anys després, l'eurozona encara no ha avançat en temes clau com la creació d'un ministeri d'Economia europeu, l'harmonització fiscal i la creació dels eurobons. Tot aquest paquet de grans reformes econòmiques s'ha ajornat fins al 2025, a l'espera que les negociacions del *brexit* s'hagin aclarit llavors i que **Emmanuel Macron** hagi pogut recuperar el paper important al qual mai hauria d'haver renunciat la França de **François Hollande**.

Llarg termini

OLGA
Grau

Que es faci la llum al Popular

Mentre això no succeeix, la unió bancària europea s'ha estrenat amb la intervenció exprés del Popular i la seva venda per un euro al Santander. Es tracta de la primera vegada que el BCE i la Comissió Europea prenen la decisió d'assumir que un banc de l'eurozona no és viable.

Avançar en l'arquitectura europea és l'única opció perquè l'eurozona sobrevisqui davant reptes i riscos immensos. Però el procés s'ha de fer amb més transparència, tant per part d'Europa com d'Espanya, perquè la desafecció ciutadana és molt elevada després d'anys d'errors de les institucions.

Les autoritats europees van fonamentar la intervenció del banc en un discutible informe encarregat a Deloitte (la mateixa firma que es-

Difícilment s'arribarà a saber el que es podria haver recuperat del valor del banc

tà imputada per auditar els comptes de la sortida a borsa de Bankia) que ningú ha vist i en el qual s'estima un valor negatiu per a l'entitat d'entre 2.000 i 8.000 milions d'euros. Tant els inspectors del Banc d'Espanya com els més de 300.000 accionistes que ho han perdut tot reclamen més informació.

És discutible, a més, que la institució que ha de vetllar pels drets dels inversors, la CNMV, no hagi obert una investigació per saber quí estava darrere dels atacs espe-

culatius contra l'acció del Popular durant mesos. Un cop vista l'eficàcia, aquestes funcions haurien de traslladar-se definitivament a Europa.

Finalment, el Govern espanyol hauria d'explicar quines autonomies i organismes públics van retirar els dipòsits del banc unes setmanes abans de la intervenció. Difícilment se sabrà ara el que es podria haver recuperat del valor del Popular per als petits estalviadors. Però sí que se sap tot el que mai es recuperarà del rescat bancari espanyol per als ciutadans: 60.613 milions d'euros. I que ningú oblidí que els accionistes del Popular són en gran part empleats i clients. Perden una altra vegada els de sempre. ≡

@olgagrau13

DEBAT SOBRE UN SECTOR ESTRATÈGIC

► Invasió del segle XXI ► Nombrosos turistes, al passeig de Lluís Companys de Barcelona, dimecres.

d'atracció turística de grans ciutats del món (a partir d'un milió d'habitants) en contrast amb l'antic desig bucòlic i majoritari de visitar paratges i paisatges poc civilitzats.

Dues advertències prèvies del professor Antón. Una, la irreversibilitat del fenomen, que no equival a fatalitat de les seves conseqüències negatives. El catedràtic de la URV recupera una proposició aclaridora de fa 50 anys de l'economista Alfred Kahn, la tirania de les petites decisions: quan una multitud d'individus dispersos prenen decisions que, racionals de forma aïllada, tenen un efecte extern que si bé cadascun passa per alt, la seva acumulació produirà un efecte global que perjudicarà a tothom. Si la Casa Milà és (im)posada de moda, es fa inviable la visita pausada i també es desgasta el mateix edifici i es condiciona els que viuen o treballen als seus voltants.

Mantenir la proporció

Segona advertència de Salvador Antón, directa i a contracorrent: «El problema de vivenda i especulació a Barcelona depèn d'altres polítiques, no de la política turística». Per tant, s'han de variar enfocaments fins a recuperar la política, perquè el turisme de ciutat també respon a l'efecte de la tirania segons Kahn.

Antón també consigna nous models d'anàlisi basades en el principi de *caminabilitat* (*walkup*), estudiats en diferents pols d'atenció dels visitants de la conurbació de Washington. S'espera que puguin ser instruments d'anàlisi també per a Barcelona, l'urbs desorbitada pel turisme de masses. La relació entre l'espai ocupat a la vegada per hotels, turistes passejant, serveis no turístics de la ciutat amb els seus empleats en oficines adjacents i immobles de veïns ha de mantenir unes proporcions per ser sostenible (<http://business.gwu.edu/blogs/how-good-urban-planning-is-critical-to-successful-tourism>). Si ha sigut útil per a Washington també podria aplicar-se sobre Barcelona, cosa bastant més útil per a la ciutadania que pateix les petites decisions del visitant. ≡

Origen de la turismofòbia

L'augment de visitants a les grans urbs s'ha convertit en un fenomen global ≡ **Diversos estudis recents** proposen consensuar fórmules que limitin la massificació de les ciutats

JOSEP-MARIA URETA
BARCELONA

Seqüència clàssica. Primer l'enquesta periòdica municipal de Barcelona detecta un canvi d'ànim dels veïns respecte al turisme de masses a la ciutat. En diferents mitjans i modalitats es busquen raons d'uns i d'altres. Algun diari d'amplia lectura en barris acomodats assenyalava les decisions del consistori sobre moratòries urbanístiques.

Creada la tendència, se li posa nom: turismofòbia, davant els turismofílics, se suposa que amb interessos comuns. Després s'empolvora el terme en notícies i reportatges. Fins i tot es redifon que, segons el britànic *The Independent* i la cadena de televisió russa RT, Barcelona

ja és «la sisena ciutat del món que més odia els turistes». La primera és la texana Arlington. ¿Font fiable? L'enquesta d'una companyia aèria nord-americana de baix cost entre els seus clients.

Discussió estèril

Un cop establerta la paraulota, el dia 8 explicava EL PERIÓDICO que la dreta municipal (PP, PdCAT, Ciutadans; més ERC) censura, amb raó, els actes vandàlics minoritaris contra establiments turístics, i entre les causes inclou la «turismofòbia durant la campanya electoral del 2015». Fi del cercle causa-efecte.

Estèril debat. En compensació, s'ha de destacar que hi ha altres aportacions menys simplistes

davant un problema amb unes dimensions de les quals hi havia poques previsions fa una dècada. També en aquest diari, es va informar el dia 13 de la preocupació que l'oferta turística «ofega el comerç cultural del centre». Aquesta vegada amb dades contrastades i creïbles, recollides per Barcelona Oberta i els 11 eixos comercials amb més atracció turística. Constaten que, juntament amb l'augment de l'oferta orientada al turista (gastronomia i moda), retrocedeixen els espais dedicats a cultura –entesa com a art–, llibreries i cines.

Això sí que és entendre de què va el debat necessari davant un fenomen al qual el Col·legi d'Economistes també ha dedicat una sessió sota el títol *Les grans ciutats com a destinaci-*

Avui hi ha nous models d'anàlisi que es basen en el principi de 'caminabilitat'

ons turístiques globals (vídeo a <http://www.coleconomistes.cat>).

Les dades de Barcelona Oberta tenen precisament el seu reflex teòric en el treball que ha dirigit, al capdavant d'un grup multidisciplinari, el catedràtic de la URV Salvador Antón com a professor visitant de l'Institut Internacional d'Estudis Turístics de la Universitat George Washington, a la capital dels EUA. El seu objectiu, crear models d'anàlisi del fenomen